

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și șapte

Dezvăluirea tainelor profetice ale Apocalipsei: o călătorie prin profețiile vremurilor de pe urmă

Jeff Pippenger

2024-01-21

Toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii, iar toate profețiile se întâlnesc și își găsesc încheierea în cartea Apocalipsei. În Apocalipsă este reluat același fir ca în cartea lui Daniel, căci sunt aceeași carte. Toate aceste principii profetice au fost consemnate temeinic în articolele anterioare. În Apocalipsă suntem înștiințați că, chiar înainte ca timpul de probă să se încheie, o profeție care fusese pecetluită este despecetluită. Aceste articole au expus elementele profetice legate de mesajul din cartea Apocalipsei, mesaj care acum este despecetluit. Mesajul nu este un adevăr profetic singular, iar fiecare element al mesajului care este despecetluit se încadrează în categoria Descoperirii lui Isus Hristos.

Mesajul este desigilat chiar înainte de închiderea timpului de har, când „timpul este aproape”. Cărțile lui Daniel și Apocalipsa, în asociere cu comentariile din scrierile Spiritului Profeției, sunt foarte precise în ceea ce privește procesul asociat desigilării unui mesaj profetic. Cel care înfăptuiește desigilarea este Leul din seminția lui Iuda, iar când o face, El folosește o metodă structurată de prezentare a mesajului. El primește mesajul de la Tatăl, care este reprezentat ca ținând Biblia pecetluită cu șapte peceți. Leul din seminția lui Iuda, care este totodată rădăcina lui David și Mielul care a fost înjunghiat, ia cartea de la Tatăl și rupe pecețile.

Isus încredințează apoi mesajul lui Gabriel, care, împreună cu alți îngeri, îl transmite unui profet, ce îl consemnează în scris și îl trimite bisericilor. Când timpul pentru desigilarea mesajului profetic este aproape, deschiderea lui produce un proces de testare în trei etape, care îi pune la încercare pe cei din cadrul bisericilor, destinatarii scrierii profetului, iar pe baza răspunsului individual al acestora, se stabilește încadrarea lor într-una dintre două clase. Cei care acceptă sporul de cunoaștere pe care îl produce mesajul desigilat sunt identificați drept „înțelepții”, iar cei care nu îl acceptă sunt numiți de Daniel „cei răi” și de Matei „neînțelepții”.

Toți acești factori legați de dezpecetluirea ultimului secret profetic sunt tratați și accentuați în versetul al nouălea din Apocalipsa, capitolul al șaptesprezecelea, căci el identifică un element al Descoperirii lui Isus Hristos care va pune la încercare cele două clase de închinători. El face aceasta identificând faptul că „înțelepții” sunt cei care vor înțelege mesajul ce urmează după steagul de avertizare al versetului.

Și iată mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă nu a venit; și, când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara, care era și nu este, ea însăși este a opta; și este dintre cei șapte și se duce în pierzare. Apocalipsa 17:9-11.

„Mintea care are înțelepciune” este mintea „celor înțelepți”. „Cei înțelepți” înțeleg sporirea cunoștinței, iar sporirea cunoștinței prezentată imediat după reperul profetic, care identifică un adevăr ce va fi înțeles de cei înțelepți și respins de cei nelegiuți, este adevărul asociat cu împărățiile profetiei biblice prezentate în versetele care urmează. Acele versete reprezintă ultima ilustrare a împărățiilor profetiei biblice, iar ceea ce este desigilat în zilele din urmă este faptul că acele opt împărății au fost, de asemenea, reprezentate în prima ilustrare a împărățiilor profetiei biblice, în capitolul doi din Cartea lui Daniel.

Revelația adevărului susține viziunea limitată asupra împărățiilor din profeta biblică, care constituia una dintre nestematele lui Miller, dar ea a strălucit de zece ori mai intens, căci cuprinde mult mai mult adevăr decât au înțeles milleriții din perspectiva lor istorică limitată, și reprezintă o probă, așa cum este indicată de numărul „zece” și de farul de avertizare al avertismentului introductiv „Aici este mintea care are înțelepciune”, interpretat profetic astfel: următorul adevăr va pune la probă bisericile cărora li se trimite mesajul care este dezpecetluit chiar înainte de închiderea timpului de probă.

În Apocalipsa șaptesprezece, Ioan a fost purtat în pustia celor o mie două sute șaiszeci de ani de întuneric papal. El a fost plasat chiar la sfârșitul acelei perioade, în 1798, care este aceeași istorie în care a fost plasat în Apocalipsa treisprezece.

Și am stat pe nisipul mării și am văzut o fiară ridicându-se din mare, având șapte capete și zece coarne; și pe coarnele ei zece coroane, iar pe capetele ei numele de hulă. Apocalipsa 13:1.

„Nisipul mării” reprezintă anul 1798, întrucât desemnează perspectiva istorică din care lui Ioan i-a fost arătată papalitatea (fiara mării) ca aparținând trecutului și ridicarea Statelor Unite (fiara pământului), care, în cele din urmă, va vorbi ca un balaur odată cu iminenta lege duminicală. Apoi fiara pământului constrânge lumea să accepte „chipul fiarei”, care va vorbi și va impune legislația duminicală întregii lumi.

La vremea când papalitatea, văduvită de tăria ei, a fost silită să înceteze prigoana, Ioan a văzut o nouă putere ridicându-se, pentru a-i face ecou glasului balaurului și a duce mai departe aceeași lucrare crudă și blasfemiatoare. Această putere, ultima care urmează să poarte război împotriva bisericii și a Legii lui Dumnezeu, este reprezentată de o fiară cu coarne asemănătoare cu ale unui miel. Fiarele care au precedat-o se ridicaseră din mare; dar aceasta s-a ridicat din pământ, reprezentând ascensiunea pașnică a națiunii pe care o simboliza — Statele Unite. Signs of the Times, 8 februarie 1910.

Ioan este dus la același punct de observație al istoriei pentru a primi prezentarea finală a împărățiilor profetiei biblice din capitolul șaptesprezece. Aflat la acel punct de observație, i se prezintă împărățiile. Mai întâi i se face cunoscut că fiara controlează atât biserica, cât și statul, căci ea șade nu doar pe șapte capete, ci și pe șapte munți. Așezarea mării desfrânate identifică faptul că ea este cea care călărește fiara, iar cea care călărește fiara este cea care controlează fiara.

Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care stăpânește peste împărății pământului. Apocalipsa 17:18.

Cuvântul „reigneth” înseamnă a ține și a stăpâni peste. Un călăreț stăpânește peste fiară ținând frâiele. Papalitatea stăpânește peste șapte capete și, de asemenea, peste șapte munți. În Daniel, capitolul doi, Daniel îl înștiințează pe Nebucadnețar că el este „capul” de aur. În Isaia, capitolul șapte, un „cap” desemnează, de asemenea, un rege, o capitală sau un regat.

Căci capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și, într-un răstimp de șazeci și cinci de ani, Efraim va fi sfârâmat, încât să nu mai fie un popor. Și capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, negreșit nu veți sta în picioare. Isaia 7:7, 8.

Papalitatea, care este femeia ce călărește fiara, stăpânește peste toți împărații pământului. Acei împărați sunt reprezentați ca „zece împărați”, care sunt puterea dragonului a zilelor de pe urmă. Ei sunt împărații cu care desfrânata din Tir preacurvește. Acei „zece împărați” au fost constrânși să accepte autoritatea papalității, dar împăratul de frunte dintre acei zece împărați este Statele Unite. Prin urmare, Statele Unite sunt de asemenea reprezentate de Ahab, împăratul celor zece împărații de nord ale lui Israel. Numărul „șapte” reprezintă „complet”, iar când papalitatea este înfățișată ca domnind peste împărații pământului, ea domnește, de asemenea, peste cei zece împărați și este așezată pe cele șapte capete.

Aici este mintea care are înțelepciune, căci înțelepții din zilele de pe urmă folosesc metodologia «linie după linie» și recunosc că fiecare dintre simbolurile puterii de stat peste care desfrânata domnește indică același adevăr. Ea domnește, de asemenea, peste șapte munți, iar milleriții au identificat un «munte» în profetia biblică drept simbol al unei împărății, dar au mai recunoscut și că simbolurile au mai mult de un sens.

Munții sunt, de asemenea, simbol al unei biserici. „Muntele sfânt, slăvit” din Scripturi reprezintă Biserica lui Dumnezeu.

Cuvântul pe care l-a văzut Isaia, fiul lui Amoț, cu privire la Iuda și la Ierusalim. Și se va întâmpla în zilele de pe urmă că muntele casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților și va fi înălțat mai presus de dealuri; și toate neamurile se vor revărsa spre el. Și multe popoare vor merge și vor zice: Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Lui, și noi vom umbla pe cărările Lui: căci din Sion va ieși legea și cuvântul Domnului din Ierusalim. Isaia 2:1-3.

„Casa Domnului” este Biserica Sa, iar aceasta este un „munte”. Marea desfrânată șade pe șapte munți, indicând astfel că ea stăpânește peste toate bisericile, precum stăpânește peste toți împărații. Ea are control asupra tuturor bisericilor și asupra tuturor statelor din întreaga lume.

Vedenia pe care Isaia o indică drept primită de el „cu privire la Iuda și la Ierusalim”, pe care tocmai am citat-o, continuă și, în capitolul al patrulea, este încă vorba despre același pasaj; iar, potrivit lui Isaia, este „aceeași zi” când oamenii spun: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov.” În același răstimp sunt identificate „șapte femei”.

Și în ziua aceea șapte femei vor pune mâna pe un singur bărbat, zicând: Pâinea noastră o vom mânca și îmbrăcămintea noastră o vom purta; numai să se cheme numele tău peste noi, ca să ne

fie îndepărtată ocară. În ziua aceea odrasla Domnului va fi frumoasă și slăvită, iar rodul pământului va fi ales și de podoabă pentru cei ce au scăpat din Israel. Și se va întâmpla că cel ce va fi rămas în Sion și cel ce va fi lăsat în Ierusalim se va chema sfânt, chiar fiecare dintre cei înscrși între cei vii în Ierusalim, când Domnul va fi spălat necurăția fiicelor Sionului și va fi curățit sângele Ierusalimului din mijlocul lui, prin duhul judecării și prin duhul arderii. Și Domnul va crea peste orice locuință a muntelui Sion și peste adunările ei un nor și fum ziua, iar noaptea strălucirea unui foc arzător; căci peste toată slava va fi un acoperământ. Și va fi un cort, pentru umbră în timpul zilei împotriva arșiței, și ca loc de refugiu și de adăpost împotriva furtunii și a ploii. Isaia 4:1-6.

„Ziua” care constituie subiectul vedeniei lui Isaia este „ceasul” marelui cutremur din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Cei înțelepți care au acceptat îndemnul de a „se întoarce” din dezamăgirea din 18 iulie 2020, care au împlinit cerințele din Leviticul 26 și care au fost adunați prin prima profeție a lui Ezechiel, sunt sigilați atunci când acceptă a doua solie a lui Ezechiel, cu privire la cele patru vânturi ale Islamului. Apoi sunt înălțați în cer ca un stindard, iar ceilalți copii ai lui Dumnezeu din Babilon încep să răspundă chemării de a ieși din Babilon, chemare care începe odată cu cutremurul, care este legea duminicală ce urmează în curând. Cealaltă turmă a lui Dumnezeu aude solia de a ieși din Babilon și proclamă: „Veniți, și să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov.”

În acel "ceas", desfrânata cea mare începe să-și cânte cântările și să săvârșească desfrânare cu împărații pământului. Cei ce nu sunt scriși în Cartea Vieții Mielului o urmează pe desfrânata, iar bisericile lor intră sub autoritatea ei. Aceste biserici sunt reprezentate de Isaia drept "șapte femei". Acele "șapte femei" sunt "cei șapte munți" peste care papalitatea va stăpâni, în timp ce Statele Unite silesc întreaga lume să ridice o icoană a fiarei care atât va vorbi, cât și va face ca toți să primească semnul autorității papale.

Acele „șapte femei vor apuca un singur bărbat”, iar acel „bărbat” este „bărbatul” pe care Pavel îl identifică drept „omul fărădelegii”. În acea perioadă de încercare, cei care rămân „în Ierusalim, vor fi numiți sfinți, fiecare dintre cei scriși între cei vii în Ierusalim”. Poporul lui Dumnezeu este alcătuit din aceia, în acel interval de timp, ale căror nume sunt scrise în Cartea vieții, Cartea Mielului care a fost junghiat de la întemeierea lumii. Cealaltă categorie, care pun mâna pe „omul fărădelegii”, sunt aceia din Apocalipsa, capitolul treisprezece, care se închină omului fărădelegii.

Și toți locuitorii pământului, ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului care a fost junghiat de la întemeierea lumii, i se vor închina. Dacă are cineva o ureche, să audă.
Apocalipsa 13:8, 9.

"ora" marelui cutremur, care este criza legii duminicale, constituie concluzia judecării de cercetare, iar criteriul judecării este dacă numele tău se găsește sau nu înscris în cartea vieții; astfel, în acel timp, cele două clase, reprezentate prin relația lor față de cartea vieții, identifică chiar scenele de încheiere ale judecării. Cei care se alipesc de "omul fărădelegii" proclamă că vor "mânca" "pâinea lor și vor purta" "îmbrăcăminte lor", dar dorința lor principală este "să fie numiți după numele tău".

Își vor păstra propria declarație doctrinară de credință (își vor mânca propria pâine) și își vor păstra mărturisirea lor confesională (propria lor îmbrăcăminte), dar vor accepta numele „omului păcatului”. Numele „omului păcatului” este „catolic”, care înseamnă „universal”. Cei care se alipesc de „omul păcatului” doresc să devină parte a „bisericii universale”, care este Biserica Catolică. Ei doresc acea relație pentru a-și „înlătura” „ocara”.

„Reproșul” vizează două elemente semnificative ale fiarei care domnește peste toate bisericile și peste toate neamurile în zilele de pe urmă. În „ora cutremurului celui mare” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, „al treilea vai vine curând”. „Al treilea vai” este Islamul. În „ora cutremurului celui mare” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, răsună Trâmbița a șaptea. Trâmbița a șaptea este Islamul. Islamul lovește în „ora cutremurului celui mare”, căci toate Trâmbițele sunt uneltele profetice pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a aduce judecată asupra închinării duminicale impuse de-a lungul întregii istorii a lumii.

Când se va produce "ruina națională" a Statelor Unite, odată cu iminenta lege duminicală, "națiunile se vor mânia." Islamul este cel care mânie națiunile în profeția biblică, așa cum este reprezentat prin prima menționare a Islamului în cartea Genezei.

Și îngerul Domnului i-a zis: Iată, ai zămislit și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; căci Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi. Geneza 16:11, 12.

„Ocara” zilelor de pe urmă este religia Islamului. Bisericile și națiunile lumii vor intra sub autoritatea Noii Ordini Mondiale a unei Organizații a Națiunilor Unite, care este condusă de Biserica Catolică. Papa va fi așezat peste sistemul mondial unic, așa cum Constantin a dat papalității scaunul ei în anul 330. Națiunile vor hotărî că capacitatea lor de a face față războiului purtat împotriva omenirii de către Islam nu poate fi realizată decât printr-un efort unit, care va cere o supunere față de o anumită autoritate morală, despre care Statele Unite vor insista că este Biserica Romei. Așa cum Iustinian a dat Bisericii Catolice marea ei autoritate în anul 533, istoria se repetă. Statele Unite vor constrânge lumea, prin puterea lor militară, să se supună, întocmai cum a făcut Clovis pentru Biserica Catolică în anul 496. Istoria versetului doi din Apocalipsa, capitolul treisprezece, se va repeta.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca ale unui urs, și gura ei ca a unui leu: și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Apocalipsa 13:2.

Odată ce chipul va fi ridicat, atunci împărații pământului, mâniați de atacurile Islamului, vor recunoaște că „reproșul” universal împotriva Islamului, folosit spre a aduce în existență chipul mondial al fiarei, nu a fost „reproșul” cu care „omul păcatului” (Izabela) era, în realitate, preocupat. Prea târziu, lumea va afla că Izabela nu-i pasă câtuși de puțin de Islam, ci că inima ei dorește să-l ucidă pe Ilie, așa cum Irodiada l-a ucis pe Ioan Botezătorul.

„Mintea care are înțelepciune” este „mintea celor înțelepți”, iar „cei înțelepți” sunt aceia care înțeleg „înmulțirea cunoștinței” care se produce atunci când Leul din seminția lui Iuda desigilează

Descoperirea lui Isus Hristos, chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

Expresia „cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia” reprezintă adevărul că papalitatea va domni atât asupra Bisericii, cât și asupra statului. Simbolurile au mai multe înțelesuri, iar acestea trebuie definite și înțelese prin contextul pasajului în care apar. Se ridică obiecția că versetul identifică capetele cu munții; așadar, care ar fi temeiul pentru a stabili o distincție între capete (cârmuirea statală) și munți (cârmuirea ecleziastică)? Distincția este stabilită în capitolele șapte și opt din Daniel. În capitolul șapte, atât Roma păgână, cât și Roma papală sunt identificate ca „deosebite” față de fiarele care le-au precedat.

Când capitolul șapte este suprapus peste capitolul opt (rând după rând), găsim în capitolul opt cornul cel mic al Romei, oscilând între bărbat, femeie, bărbat, femeie. Un singur simbol (cornul cel mic) reprezintă două puteri. În acele capitole, un corn este o împărăție, iar o împărăție este, de asemenea, un cap. În capitolul opt, cornul cel mic reprezintă două împărății, a patra și a cincea din profeția biblică. Cornul cel mic reprezintă simbolic două împărății, iar cele două împărății pe care le reprezintă sunt împărății care identifică unirea puterii statale cu puterea ecleziastică. Cele șapte capete, care sunt și șapte munți, reprezintă două împărății, iar una dintre acestea este puterea ecleziastică, cealaltă fiind puterea statală.

În Daniel, capitolul doi, există o altă mărturie a acestei simbolistici profetice, căci acolo ultima împărăție, pe care milleriții au înțeles-o a fi a patra împărăție, a Romei, este reprezentată de fier și lut. Fierul și lutul sunt combinate, deși, în realitate, fierul nu se combină cu lutul. Totuși, când Sora White comentează asupra „fierului și lutului”, ea îl identifică drept un simbol al politicii bisericești și al politicii de stat, așa cum este reprezentat de cornul cel mic din capitolul opt și de capetele din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, care sunt de asemenea munți.

Am ajuns la un timp când lucrarea sfântă a lui Dumnezeu este reprezentată prin picioarele chipului în care fierul era amestecat cu lutul nămolos. Dumnezeu are un popor, un popor ales, al cărui discernământ trebuie sfințit, care nu trebuie să se pângărească așezând pe temelie lemn, fân și paie. Orice suflet credincios poruncilor lui Dumnezeu va vedea că trăsătura distinctivă a credinței noastre este Sabatul zilei a șaptea. Dacă guvernul ar cinsti Sabatul așa cum a poruncit Dumnezeu, ar sta în tăria lui Dumnezeu și în apărarea credinței odată date sfinților. Dar oamenii de stat vor susține sabatul fals și își vor amesteca credința religioasă cu păzirea acestui copil al papalității, așezându-l mai presus de Sabatul pe care Domnul l-a sfințit și l-a binecuvântat, punându-l deoparte pentru ca omul să-l păzească sfânt, ca semn între El și poporul Său, până la o mie de generații. Amestecarea conducerii bisericești cu cea de stat este reprezentată de fier și lut. Această unire slăbește întreaga putere a bisericilor. Această investire a bisericii cu puterea statului va aduce urmări nefaste. Oamenii au ajuns aproape la limita îndelungii răbdări a lui Dumnezeu. Și-au investit puterea în politică și s-au unit cu papalitatea. Dar va veni vremea când Dumnezeu îi va pedepsi pe cei care au făcut fără efect Legea Sa, iar

lucrarea lor rea se va întoarce asupra lor înșiși. Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 4, 1168, 1169.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

În scena care reprezintă lucrarea lui Hristos pentru noi și acuzația înverșunată a Satanei împotriva noastră, Iosua stă ca mare preot și mijlocește în favoarea poporului lui Dumnezeu care păzește poruncile. În același timp, Satana prezintă poporul lui Dumnezeu ca pe niște mari păcătoși și pune înaintea lui Dumnezeu lista păcatelor pe care i-a ispitit să le săvârșească de-a lungul vieții lor, stăruind ca, din pricina călcărilor lor de lege, să fie dați în mâinile lui spre nimicire. El insistă ca ei să nu fie ocrotiți de îngerii slujitori împotriva confederației răului. Este plin de mânie pentru că nu poate lega poporul lui Dumnezeu în snopi împreună cu lumea, pentru a-i aduce lui o supunere deplină. Regi și cârmuitori și guvernatori și-au pus asupra lor stigmatul Antihristului și sunt reprezentați ca balaurul care merge să facă război cu sfinții — cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus. În vrăjmășia lor împotriva poporului lui Dumnezeu, se arată vina și de alegerea lui Baraba în locul lui Hristos.

"Dumnezeu are o pricină cu lumea. Când se va ține judecata și se vor deschide cărțile, El are de reglat o socoteală înfricoșătoare, care ar face ca lumea, chiar acum, să se teamă și să tremure, dacă oamenii n-ar fi orbiți și vrăjiți de amăgirile și înșelăciunile satanice. Dumnezeu va chema lumea la socoteală pentru moartea Fiului Său Unul-Născut, pe care, de fapt, lumea L-a răstignit din nou și L-a dat de ocară în văzul tuturor, prin prigonirea poporului Său. Lumea L-a respins pe Hristos în persoana sfinților Săi, a refuzat soliile Lui prin refuzarea soliilor profeților, apostolilor și trimișilor. Lumea i-a respins pe cei care au fost împreună-lucrători cu Hristos și pentru aceasta va avea de dat socoteală." Mărturii către slujitori, 38, 39.